

35. עבירת ההיפנוזה

מוזר!

עד לפני עשרים שנה זעמו האנשים על הטענה שהיפנוזה קיימת כלל, ובראשם של הכועסים היו רופאים רבים.

הם לא התביישו לכנות את ההיפנוזה זיוף והונאה, כפי שעשו זמן קצר לפני-כן גם עם הריפוי במגנטיזם, שהפך כיום לברכה גדולה עבור כה רבים.

אלו שעסקו בה הותקפו בחריפות, וכוננו להטוטנים ורמאים.

והיום אלו שוב הרופאים, שבחלקם הגדול ניכסו לעצמם את ההיפנוזה.

את אשר הכחישו ושללו בביטויים חריפים לפני עשרים שנה, הם משבחים ומקלסים כיום.

תופעה זו ניתן לפרש משני כיוונים.

מי שיתבונן במאבק המר של אז מבחינה עניינית לחלוטין, לא יוכל כמובן להימנע מגיחוך כיום, כאשר עליו לצפות שוב כיצד שונאים יריבים דאז, שהשמיצו בקנאות כה רבה את ההיפנוזה, מנסים כיום לפנות לעברה בקנאות גדולה אף יותר.

מאידך יש לזהות שוב, שנטייה כזו, שהיא כמעט גרוטסקית דורשת עדיין התייחסות מכבדת.

נדרשת מידה מסוימת של אומץ להיחשף לסכנת הלעג, שהיא ברורה למדי במקרה זה.

יש לזהות את הכנות המבקשת באמת להיות לעזר לאנושות, ולכן לא להירתע אפילו מסכנה כזו, אלא לקחת אותה בחשבון.

יש להצטער על-כך, שלא נלמד השיעור המתבקש מכך עבור העתיד, ושהאנשים אינם זהירים דיים בשיפוטם - והבה נקרא לילד בשמו - בעוונותם כאשר מדובר בדברים השייכים לאותו תחום בו כלולה ההיפנוזה.

למרבה הצער, על אף כל הניסיון שנצבר עד כה בעניינים אחרים מאותו תחום, כיום מתרחש שוב אותו הדבר בדיוק, ואולי אף גרוע מכך.

ועל-אף זאת, בסופו של דבר תחזור ההצגה על עצמה שוב, כאשר ללא כל תקופת מעבר, תצוץ פתאם תמיכה קנאית בדבר שעד כה נחשב מוקצה מחמת מיאוס.

יתר-על-כן, נעשה אף ניסיון לבצע באופן עצמאי ובחוסר זהירות דברים, בהסתמך על ניסויים ותגליות שביצעו אחרים, בדרך כלל כאלו הקרויים "חובבנים".

האם עדיין ניתן יהיה לכנות התנהלות כזו אומץ או לראותה כראויה להערכה, דבר זה נותר עוד לראות.

סביר הרבה יותר, לעומת-זאת, שחזרה נצחית זו תעמיד גם את המעשים שנחשבו עד כה כאמיצים, באור אחר לחלוטין.

זוהי התוצאה שיש לצפות לה כשמדובר בהתייחסות רדודה.

מכל-מקום, מדאיג הרבה יותר הדבר, כאשר ידועות השפעותיו של השימוש בהיפנוזה.

טוב הדבר שההיפנוזה זכתה סוף-סוף להכרה ואישור, ושעמם חדלו המתקפות המילוליות והמלומדות של המדע, מתקפות שהניסיון הנוכחי הוכיח כי אינן אלא בורות.

אולם העובדה שתחת הגנתם התומכת של המתנגדים עד כה, שהפכו לפתע לידענים, גם השימוש עצמו התרחב כל-כך, מהווה הוכחה לכך שידענים אלו מרוחקים מן ההכרה האמיתית אף יותר מן ה"חובבנים" אותם השמיצו והכפישו תחילה.

מבהיל להיווכח כמה נזק נגרם כתוצאה מכך, שאלפי אנשים מפקירים כיום את עצמם במלוא-האמון בידיים מקצועיות לכאורה, כדי להיות מהופנטים, בין אם מרצונם החופשי, או לאחר שכנוע, או אף נורא יותר, נאנסים לכך בלא ידיעתם.

גם כאשר כל זה מתרחש מתוך כוונה טובה, מתוך רצון לגרום תועלת, אין הדבר משנה במאום את הנזק העצום שנגרם בכל מקרה בשימוש כזה!

אין אלו ידיים מקצועיות המשתמשות בהיפנוזה.

מקצועי יכול להיות רק זה אשר חקר במלואו את התחום בו הוא עושה שימוש, על כל הקשור בו. ובמקרה של היפנוזה מדובר בתחום האת'רי!

ומי שמכיר אותו באמת, ולא שוגה בדמיונות יהירים, לעולם לא יעשה שימוש בהיפנוזה, אם הוא אכן רוצה בטובת זולתו.

אלא אם הוא מבקש, מרצונו המלא ובכוונה תחילה, לגרום נזק כבד.

לפיכך, כל הצדדים חוטאים בכל מקום בו נעשה שימוש בהיפנוזה, אחת היא אם מדובר בחובבנים אם לאו!

אין בהם ולו אחד היוצא-מן-הכלל!

אפילו אם ננסה לחשוב בהיגיון בלבד, בכל הפשטות, עדיין ניאלץ להגיע למסקנה שלמעשה, תהיה זו קלות-דעת חסרת-גבול לפעול בדבר-מה שאת היקפו אנו מסוגלים לתפוס רק בדרגות המצומצמות ביותר, ושאת השפעתו הסופית כלל איננו יודעים.

קלות-דעת כזו בענייני רווחתם וטובתם של אחרים פוגעת לא רק באדם עליו מבוצע הניסוי, אלא גם מכפילה את האחריות המוטלת על כתפי המבצע, והיא אינה מספקת כל הרגעה.

אל להם לאנשים לצעוד באמון כה רב אל תוך תחום שאינם מכירים אותו על בוריו.

אם מתרחש הדבר ללא ידיעתם ורצונם, הרי שמדובר בכל מקרה במהלך שהוא בגדר עבירה, גם אם בוצע בידיים מיומנות לכאורה.

ומכיוון שאין להניח כי כל אלו העוסקים בהיפנוזה עושים זאת בכוונה להזיק לזולתם, הרי שלא נותר אלא לקבוע כי הם לחלוטין בורים בתחום-הידע הנוגע להיפנוזה, ושהם ניצבים בפני השלכות פעילותם בלא כל הבנה.

אין כל ספק בכך, ואף לא הקל שבקלים; שכן אלו הן שתי האפשרויות היחידות היכולות לבוא בחשבון.

ולכן האפשרות היחידה שנותרה היא היעדר-הבנה מוחלט.

כאשר משתמש אדם בהיפנוזה על זולתו, *הריהו כובל את רוחו!*

כבילה זו כשלעצמה הריהי עבירה רוחנית או פשע רוחני.

ולא ניתן להוציא מכלל זה שימוש בהיפנוזה למטרות ריפוי מחלה גופנית או שיפור נפשי.

גם לא ניתן להצטדק בטיעון שאם השינויים הרוחניים היו לטובה, שאז גם רצונו של המטופל השתפר, ושהטיפול בהיפנוזה הביא לו תועלת.

לחיות ולפעול באמונה כזו – זוהי הונאה עצמית; משום שרק מה שהרוח לוקחת על עצמה מתוך *רצון חופשי לחלוטין* ובלא כל השפעה חיצונית, יכול להביא לה תועלת וישמש אותה לצורך עליה אמיתית.

כל היתר אינם אלא סממנים חיצוניים העשויים להביא לו תועלת או נזק זמניים בלבד.

כל כבילה של הרוח, אחת היא לאיזו מטרה התבצעה, מהווה בהכרח מכשול בפני יכולת ההתקדמות הנדרשת.

וזאת בלא כל קשר לעובדה שכבילה כזו טומנת בחובה יותר סכנות מתועלת.

רוח שנכבלה כך אינה נתונה רק להשפעותיו של המהפנט, אלא אף נותרת, במידה מסוימת, על אף כל איסור מצד המהפנט, חשופה וחסרת-אונים אף בפני השפעות את'ריות, משום שחסרה לה ההגנה הנדרשת לשם כך, שרק חופש-התנועה המלא יכול להעניק לה.

העובדה שאנשים אינם מודעים למאבקים המתמשכים, לתקיפות ולניסיונות ההתגוננות, בהצלחה או בחוסר-הצלחה, שהם נאלצים לנקוט ללא-הרף, אינה מבטלת את עצם חיותו של העולם האת'רי והשתתפותם בפעילותו.

מכל אדם שהופעלה עליו היפנוזה יעילה, נשללה, פחות או יותר, יכולת ההתקדמות האמיתית של ליבתו העמוקה ביותר.

הנסיבות החיצוניות, בין אם הפכו גרועות אף יותר כתוצאה מכך, או שנראות לכאורה מיטיבות באופן זמני, הן בעלות חשיבות משנית בלבד, ולכן אל להן להוות משקל מכריע בפרשנות הכוללת.

הרוח חייבת להישאר חופשיה בכל מקרה, משום שבסופו-של-דבר, רק בה מדובר!

אם אכן ניכר שיפור חיצוני כלשהו, שעליו שמח המהפנט להסתמך, הרי שלמהפנט לא יביא שיפור זה כל תועלת אמיתית.

רוחו הכבולה אינה יכולה עוד להשפיע בתחום היצירה האת'רית באותה מידה כמו רוח חופשיה.

היצירות האת'ריות שרצונו הכבול או המאולץ מחולל, הן חסרות-כוח, משום שנוצרו רק מיד-שנייה, ויתפוגגו בעולם האת'רי במהירות רבה.

לכן, אפילו רצונו המשופר לא יוכל להביא לו כל תועלת בפעילות-הגומלין שיש לצפות לה בכל מקרה כאשר מתקיימת יצירה של רוח חופשיה.

כך כמובן קורה גם כאשר רוח כבולה מבקשת ומבצעת רוע בהוראת המהפנט שלה.

עקב היעדר-כוחן של היצירות האת'ריות, הן ייעלמו בקרוב או ייבלעו על-ידי אחרות מסוגן, על-אף פעולות הרשע בחומריות-הגשמית, לפיכך - פעולת-גומלין את'רית לא תוכל כלל להתרחש, והאדם שאולץ ליצור אותן יישא אמנם באחריות-הארצית, אולם לא באחריות-הרוחנית.

זהו בדיוק התהליך המתקיים גם אצל הבלתי-שפויים.

וגם כאן ניתן, שוב, לראות את הצדק חסר-הפגמים של הבורא, הפועל בשלמותו בעולם האת'רי באמצעות החוקים החיים שלא ניתן לפגוע בהם.

אדם שאולץ לכך על-ידי רצון זר, יוכל על-אף מעשיו האפלים להמשיך בלא אשמה, ואולם גם ללא כל ברכה, משום שגם מעשיו הטובים יותר מבוצעים מכוח אותו רצון זר, ול"אני" העצמאי שלו לא היה כל חלק בהם.

ומשום כך, דבר אחר מתרחש:

כבלי-הרוח האלימים שנקשרו באמצעות ההיפנוזה כובלים בו זמנית גם את המהפנט אל קרבנו, כמו שלשלת כבדה.

הוא לא ישוחרר ממנו, עד שיסייע לזה שממנו מנע את ההתפתחות החופשית, להיחלץ ולהתקדם עד למקום אליו היה אמור להגיע לולא נכבל.

הוא חייב, לאחר היפרדו מן החיים הארציים, להישאר במקום אליו הולכת הרוח הכבולה אליו, גם אם מדובר בשאול תחתיות.

קל לדמיין, על-כן, מה צפוי לאנשים כאלו, העושים שימוש בהיפנוזה.

הם יווכחו למרבה זועמתם, לאחר פרידתם מן החיים הארציים, כאשר יתעוררו שוב, לגלות שכבלים רבים מושכים אותם, הן כאלו המחברים לאנשים שחלפו מן העולם הארצי, והן כאלו שעדיין מתהלכים בו.

ואף אחד מהם לא יוכל לשחררם.

הם יהיו חייבים להתירם בזה אחר זה, וגם אם יאבדו להם במהלך דרכם אלף שנים.

ואולם סביר כי לא יוכלו עוד להשלים את מסעם, אלא ייגררו יחד עמם אל הכיליון, שיהרוס את אישיות "האני" האישי שלהם.

כי חטאו מאד אשר עשו נגד הרוח!